

Detta sånghäfte rekvideras gm
bokhandeln eller direkt från

SAMFUNDET FÖR
UNISON SÅNG
RINGVÄGEN 23
STOCKHOLM

Pris 12 öre

Melodierna till flertalet av i
detta häfte intagna sånger åter-
finnas i Samfundets sångbok
"Sjung, svenska folk!". I övrigt
hänvisas till musikhandeln.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1950

501480

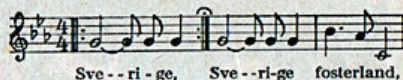

*Övedsklosters krets
av Svenska röda korset
adress: Bjärsjölågård*

Stäm in och sjung!

SÅNGTEXTER
FÖR FESTER, MÖTEN OCH SÄLLSKAPLIC SAMVARO
UTGIVNA AV SAMFUNDET FÖR UNISON SÅNG
STOCKHOLM

Sverige

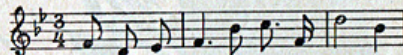
Sve -- ri - ge, Sve -- ri - ge fosterland,

1. Sverige, Sverige, Sverige, fosterland, vår längtans bygd, vårt hem på jorden! Nu spela skällorna, där härar lysts av brand, och däd blev saga, men med hand vid hand svär än ditt folk som förr de gamla trohetsorden!

2. Fall, julesnö, och susa, djupa mol Brinn, österstjärna, genom junikvällen! Sverige, moder! Bliv vår strid, vår ro, du land, där våra barn en gång få bo, och våra fäder sova under kyrkohällen.

Verner von Heidenstam — Wilhelm Stenhammar.

Vårt land

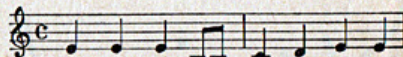

Vårt land, vårt land, vårt fosterland, ljud högt, o dyra

ord! Ej lyfts en höjd mot himlens rand, ej sänks en dal, ej sköljs en strand mer älskad än vår bygd i nord, än våra fäders jord!

2. Din blomning, slutan än i knopp, skall mogna ur sitt tvång. Se, ur vår kärlek skall gå opp ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp, och högre klinga skall en gång vår fosterländska sång.

J. L. Runeberg — F. Pacius.

Här är sti - gen, här går fär - den,

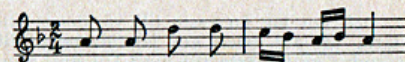
Morgon

1. Här är stigen, här går färden, friare och högre än eljest i världen under den eviga solens brand. Liksom ett hav av skörka stammar, ås vid ås som stela kammar, rullar emot dig i ändlös storhet Sverige, Sverige, ditt fosterland.

2. Se, jag ser, hur skenet rullar över det öde havets kullar, tänder skummet i morgonbrand. Och som glöden flammade stiger över havet, som ännu tiger, o, jag anar en jublets morgon, Sverige, Sverige, mitt fosterland!

K. G. Ossiannilsson — Ejnar Eklöf.

Mandom, mod . . .

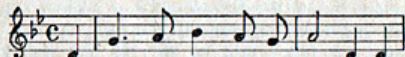
Mandom, mod och morske män

1. Mandom, mod och morske män finns i gamla Sverige än, kraft i arm och mod i barm, ungdomsvarm i bardalarn. Ögon blå, då och då, le i blomsterdalar där. Nord, du jordens jättelem, nord, du milda hjärtans hem!

2. Toner än från forna dar ljuda där i skog och dal, vilda som en storm på hav, milda som en tår på grav. Lyssnen då, vänner, på hemländsk, hundraårig sång; lyssnen, älsken, lären den, sjungen, sjung den själva sen!

R. Dybeck — Gånglåt.

Till Österland . . .

Till Ös - ter land vill jag fa - ra, där

1. Till Österland vill jag fara, där bor allra kärasten min, bortom berg och djupa dalar, allt under så grönan en lind.

2. Allt för min kärastes hydda, där stånda två trån så grön, som alltid äro beprydda med blomster av vållukt så skön.

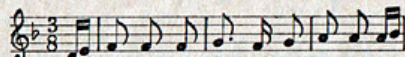
3. De grönskas båd' vinter och sommar i lundenom, där de stå. Det ena bär muskotteblommor, det andra nejlikor små.

4. Där är ock en hage planterad väl efter ett högt förstånd, med trån och örter förmerad, som ingen beskriva kan.

5. Jag måste ock icke förglömma den skära kristalleflod, de levande vattuströmmar, som fukta de träden å rot.

6. Min själ, du göre dig redo den vida vägen att gå över berg och torra hedar, förrän natten faller oss på.

Kristallen den fina

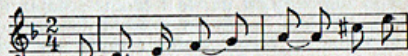

Kri - stallen den fi - na som solen månd'

1. Kristallen den fina som solen månd' skina, som stjärnorna blänka i skyn. Jag känner en flicka, i dygden den fina, en flicka i denna här byn. Min vän, min vän och älskogsblomma! Ack, om vi kunde tillsammans komma, och jag vore vännen din och du allra kärestan min! Du ädela ros och förgyllande skrin!

2. Och om jag än reste till världens ända, så ropar mitt hjärta till dig. Och om jag än reste till världens ända, så ropar mitt hjärta till dig. Till dig, min vän och älskogsblomma! Ack, om vi kunde tillsammans komma, och jag vore vännen din och du allra kärestan min! Du ädela ros och förgyllande skrin!

Värmlands- visan

Ack, Vär-me-land, du skö - - na, du

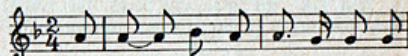
1. Ack, Värmeland, du sköna, du härliga land, du krona för Svea rikes länder! Och komme jag än mitt i det förlovade land, till Värmland jag ändock återvänder. Ja, där vill jag leva, ja, där vill jag dö. Om en gång ifrån Värmland jag tager mig en mö, så vet jag, att jag mig aldrig ångrar.

2. Ja, när du en gång skall bort att gifta dig, min vän, då skall du till Värmeland fara: Där finnes nog Guds gåvor med flickor kvar igen. Och alla ä de präktiga och rara. Men friar du där, så var munter och glad! Ty muntra gossar vilja Värmlandsflickorna ha: De sorgsna — dem ge de på båten.

3. Och värmlandsgossen han är så stolt och så glad, han fruktar för intet uti världen. När konungen bjuder, så drager han åstad bland kulor och blixtrande svärden. Ja, vore det fiender i tusendetal, han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val än dö eller segra med ära.

A. Fryxell — Folkmelodi.

Och hör Du unga Dora

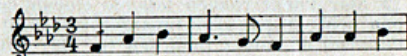

Och hör du, un - ga Do-ra, vill du

1. Och hör du, unga Dora, vill du gifta dig i år? Och hör du, unga Dora, vill du gifta dig i år? I år är' de åtta åren gångna förbi, uti rosor. I år är' de åtta åren gångna förbi, uti rosor.

2. Ja väl vill jag gifta mig, men aldrig med dig. Ja väl vill jag gifta mig, men aldrig med dig. Jag har en vän på böljorna, han kommer snart igen, uti rosor. Jag har en vän på böljorna, han kommer snart igen, uti rosor.

Uti vår hage

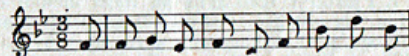
Ut - i vår ha - ge där vä - xa blå

1. Uti vår hage där växa blå bär. Kom, hjärtansfröjd! Vill du mej något, så träffas vi där. Kom, liljor och akvileja, kom, rosor och salvia, kom, ljuva krusmynta, kom, hjärtansfröjd!

2. Fagra små blommor där bjuda till dans. Kom, hjärtansfröjd! Vill du, så binder jag åt dig en krans. Kom, liljor och akvileja, kom, rosor och salvia, kom, ljuva krusmynta, kom, hjärtansfröjd!

3. Kransen den sätter jag sen i ditt hår. Kom, hjärtansfröjd! Solen den dalar, men hoppet uppgår. Kom, liljor och akvileja, kom, rosor och salvia, kom, ljuva krusmynta, kom, hjärtansfröjd!

I villande skogen

I vil-lan-de sko-gen jag val-lar min

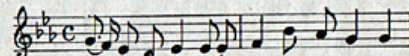
1. I villande skogen jag vallar min hjord; I villande skogen jag vallar min hjord; han följer mig så huld och trogen, han fattar mitt ord, allt om vännen min.

2. Och skogen den friska är tystnadens famn; och skogen den friska är tystnadens famn; men höga furorna de viska ett älskeligt namn, allt om vännen min.

3. Du genljud, som skallar mot klippornas höjd, du genljud, som skallar mot klippornas höjd: bär högt otöver skogens tallar min sång här i fröjd, allt om vännen min.

F. A. Dahlgren — A. Randel.

Slumrande toner

Slumrande to-ner fjärran ur ti - den,

1. Slumrande toner fjärran ur tiden, toner ifrån stugor, från fält och vänan lid, sällsamma röster ur gravarnas dunkel, jubel och kvalsång från hänsövnas tid. Vaknen alla, höjen eder! Fädernas budskap, I bringen till söner till lyssnande tid.

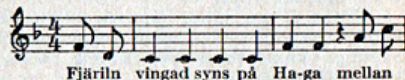
2. Står under rönnen lutande stugan, mossbeväxt är trappan och ogräsen gro. Innanför rutornas gröngamla stängsel minnena de sova i ljudlösa ro. Böj ditt huvud! Träd försiktigt! Helig är platsen, där fädernas hägnande andar bo.

3. Slocknande kolen vi tända på härden. Varsamt vi taga det kära i vår vård. Spinnrocken surrar vid lågande brasan, medan vi väva på säguernas bård. Flamma fornell! Lys vår gärning! Lys genom tiden för sönerna väg hem till fädernas gård!

A. Slotte — Folkmelodi.

Fjäril'n

vingad syns
på Haga

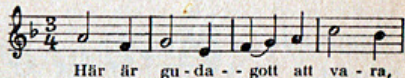
1. Fjäril'n vingad syns på Haga mellan dimmors frost och dun, sig sitt gröna skjul tillaga och i blomman sin paulun. Minsta kräk i kärr och syra, nyss av solens värma väckt, till en ny högtidlig yra eldas vid sefrens fläkt.

2. Haga, i ditt sköte röjes gräsets brodd och gröna plan. Stolt i dina rännlar höjes gungande den vita svan. Längst ur skogens glesa kamrar höras låta återskall. Än från den graniten hamrar, än från yx i björk och tall.

3. Se Brunnsvikens små najader höja sina gyllne horn, och de frustande kaskader sprutas över Solnas torn. Under skydd av välvda stammar på den väg, man städad ser, fålen yvs, och hjulet dammar. — Bonden mitt åt Haga ler.

C. M. Bellman.

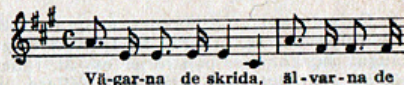
Här är guda-
gott att vara

Här är gudagott att vara. O, vad livet dock är skönt! Hör vad fröjd från fåglars skara, se, hur gräset lyser grönt! Humlan surrar, fjäril'n pralar, lärkan slår i skyn sin drill, och ur nektarfyllda skålar dricka oss små blommor till.

G. Wennerberg.

Vägarna de skrida

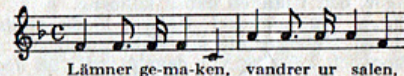
1. Vägarna de skrida, älvarna de glida, vindarna de rida högt på löddrig sky. Skogarna de gånga stora steg och långa, åsarna draga långt från bygd och by, högst av alla vandrar solen själv — kom och låt oss följa sol och vind och älv!

2. Stackars de som sitta i en vrå och titta rakt emot en vägg och ingen solglimt få! Stackars de som ligga längtande och tigga bara lite luft och lite himmel blå! Lyckliga vi fria vandringsmän, glatt vi gå och komma gladare igen.

3. Upp i fjällen gå vi, blåa höjder nå vi, vinden blåser bort all dagens rök och damm. Vidderna de tiga, klintarna de stiga, djupt i djupet under oss dra molnen fram. Vandra vi i dalen ner igen, fjällets friska vind han dansar kring oss än!

K. E. Forsslund — Folkmelodi.

Vårsång

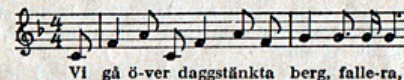
1. Lämner gemaken, vandrer ur salen, träder på trappan, med en bräddfyllt pokal! Jorden är vaken, genom all dalen, vår vinden dansar som en lustig signal.

2. Kransar er binden, kransar till leken, kransar av blommor och av grönaste blad! Blad ifrån linden, blad ifrån eken — världen är skimrande och dagen är glad.

3. Skyrna tåga, sjöarna blänka, skogarna gunga högt mot himmelen den blå. Glömmer att fråga, glömmer att tänka, sjunger och roger er och danser på tå!

Olof Thunman — C. M. Bellman.

Gånglåt

1. Vi gå över daggstänkta berg, fallera, som lånat av smargaderna sin färg, fallera. Sorger ha vi inga, våra glada visor klinga, när vi gå över daggstänkta berg, fallera.

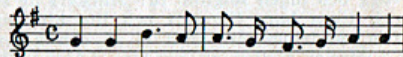
2. O, människor, förglömm er gråt, fallera, och kommer och följer oss åt, fallera. Se fjärran vi gånga att solskenet fånga. Ja, kommer och följer oss åt, fallera.

3. Så gladeligt hand uti hand, fallera, nu gå vi till fågel Fenix land, fallera. Till ett sagoland som skiner av kristaller och rubiner. Nu gå vi till fågel Fenix land, fallera.

4. De gamla, de kloka de le, fallera, vi äro ej förståndiga som de, fallera. Ty vem skulle sjunga om våren den unga, om vi vore kloka som de, fallera.

Olof Thunman — Gånglåt.

Vintern rasat ut

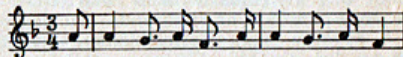
Vintern ra-sat ut bland vå-ra fjäl-lar,

1. Vintern rasat ut bland våra fjällar, drivans blommor smälta ner och dö, himlen ler i vårens ljusa kvällar, solen kysser liv i skog och sjö. Snart är sommarn här; i purpurvågor, guldbelagda, azurskiftande, ligga ängarne i dagens lågor, och i lunden dansa källorne.

2. Ja, jag kommer! Hälsan, glada vindar, ut till landet, ut till fåglarne, att jag älskar dem, till björk och lindar, skog och sjö, jag vill dem återse. Se dem än, som i min barndoms stunder, följa bäckens dans till klarnad sjö, traslens sång i furuskogens lunder, vattenfågeln lek kring fjärd och ö.

H. Säterberg — O. Lindblad.

Ä jänta å ja

Ä jän - ta å ja, å jän - ta å ja,

1. Ä jänta å ja, å jänta å ja, allt uppå landavägen, å ja, å jänta å ja, å jänta å ja, allt uppå landavägen. Där mötte ho mej en morgon så klar, då sola ho sken på himmelen så rar, å vacker som ljusa dagen hon var. Mitt hjarte, vart tog då vägen?

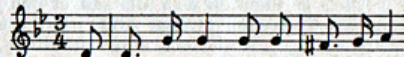
2. Ä jänta å ja, å jänta å ja, allt på midsommersvaka, å ja, å jänta å ja, å jänta å ja, allt på midsommersvaka. Där råka vi varann må fräsande fröjd, å allri har ja nånsin känt mej så nöjd, ja kasta mina ben i himmelens höjd och hoppa över alle taka.

3. Ä jänta å ja, å jänta å ja, allt uti gröna lunden, å ja, å jänta å ja, å jänta å ja, allt uti gröna lunden. Där stal jag mej en köss så rosenderöd å talte om för henne hela min nöd å frågte, om ho ville dela mitt bröd, och ho svarte ja på stunden.

4. Ä jänta å ja, å jänta å ja, allt i Ransäters körka, å ja, å jänta å ja, å jänta å ja, allt i Ransäters körka. Där stodo vi nu vid altaret just å lovade tro i nöd å i lust å att till den allra sistaste pust så troget varandra dörka.

F. A. Dahlgren — Värmlandspolska.

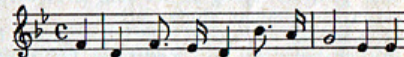
När månen vandrar

När må-nen van-drar på himlen blå

När månen vandrar på himlens blå, och tittar in genom rutan, då tänker jag understundom så och spelar sakta på lutan: Vad du är lycklig, du måne klara, som får så högt över jorden fara och blott se på, och blott se på.

I sommarens soliga dagar

I sommarens so - li - ga da-gar vi

1. I sommarens soliga dagar vi gå genom skogar och hagar. På färdens besvär ingen klagar, vi sjunga var vi gå. Hallå! Hallå! Du, som är ung, kom med och sjung och sitt ej hemma slö och tung. Vår sångartropp han gånger opp på kullens allra högsta topp. I sommarens soliga dagar. Vi sjunga var vi gå. Hallå! Hallå!

2. När vårliga vindarna susa, när natt liksom dag äro lju-sa, ja, då skola sångerna brusa. Vi sjunga var vi gå. Hallå! Hallå! Du, som är ung, kom med och sjung...

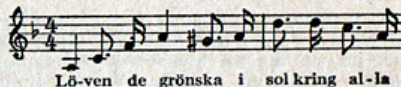
3. Bland mognande skördar, som unga vi vandra i klunga och sjunga. De gamla, som hör oss, bli unga. Vi sjunga var vi gå. Hallå! Hallå! Du, som är ung, kom med och sjung...

4. När höstvindar ila så kalla, när vita små flingorna falla. Vid minnet så tralla vi alla. Vi sjunga var vi gå. Hallå! Hallå! Du, som är ung, kom med och sjung...

G. E. Johansson — Gånglåt.

(Med välvilligt tillstånd av förläggaren, Nord. Musikförlaget.)

Spelolles gänglåt

Lö-ven de grönska i sol kring al-la

1. Löven de grönska i sol kring alla vägar och alla lärkor sjunga den långa vårens dag. Här genom hagar jag gånger som jag plägar en stackars fattig spelman, en speleman är ja! Sol, sol, sol i de glimmande snår; sol, sol, är det var jag går, en speleman, en hjärteglad, en speleman, en speleman är jag.

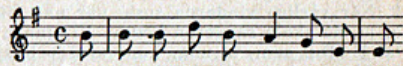
2. Ute i världen där tiga alla sånger och glädjen är en fejla, som mist varenda sträng. Går jag än ensam och sorgsen många gånger, skall dock min visa klinga som lärksång över äng! Sång, sång, sång ger mig lyckan igen, sång, sång blir min följesven, klinge därför visan min som lärkesång, som lärksång över äng!

3. Kommen, I unga, när aftonsolen dalar och alla byar rodna omkring vår klara sjö! Låtom oss sjunga en visa, som hugsvalar och alla våra sorger för himlens vindar strö. Glöm, glöm allt, som gör hågen så tung, glöm, glöm, var blott glad och sjung en låt som strör sorgerna ut, strör sorgerna för himlens vindar ut!

4. Kan jag väl klaga, när i den gröna hagen jag hör hur trasten spelar sin flöjt med raska tag, gökarna ropa den hela långa dagen och ängens alla blommor mig dofta till behag! Sol, sol, sol i de glimmande snår, sol, sol är det var jag går — en speleman, en hjärteglad, en speleman, en speleman är jag!

Kestin Hed — D. Gruwman.

Den första gång . . .

Den första gång jag såg dig, det var

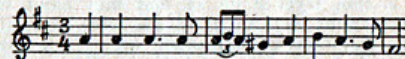
1. Den första gång jag såg dig, det var en sommardag på förmiddan, då solen lyste klar. Och ängens alla blommor av många hundra slag, de stodo bugande i par vid par. Och vinden drog så saktelig, och nere invid stranden, där smög en bölja kärleksfull till snäckan uti sanden. Den första gång jag såg dig, det var en sommardag. Den första gång jag tog dig uti handen.

2. Den första gång jag såg dig, då glänste sommarskyn, så bländande som svanen i sin skrud. Då kom det ifrån skogen, frans skogens gröna bryn liksom ett jubel utav fåglars ljud. Då ljöd en sång från himmelen, så skön som inga flera; det var den lilla lärkan grå, så svår att observera. Den första gång jag såg dig, då glänste sommarskyn så bländande och grann som aldrig mera.

3. Och därför när jag ser dig, om ock i vinterns dag, då drivan ligger glittrande och kall, nog hör jag sommarns vindar och lärkans friska slag och vågens brus i alla fulla fall. Nog tycker jag ur dunig bädd sig gröna växter draga med blåklint och med klöverblad, som älskande behaga, att sommarsolen skiner på dina anletsdrag, som rodna och som stråla och betaga.

Birger Sjöberg.

Calle Sche- wens vals

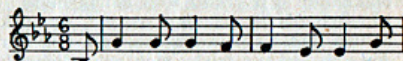
I Roslagens famn på den blommande ö,

I Roslagens famn på den blommande ö, där vågorna klucka mot strand och vassarna vagga och nyslaget hö det doftar emot mig ibland, där sitter jag uti bersån på en bänk och tittlar på tärnor och mäs, som störta mot fjärden i glitter och stänk på jakt efter födan, gunås. Självt blandar jag fredligt mitt kaffe med kron till angenäm styrka och smak och lyssnar till dragspelets lockande ton, som hörs från mitt stugugemak. Jag är som en pojke, fast farfar jag är, ja, rospiggen spritter i mig! Det blir bara värre med åren det där med dans och med jäntornas blig. Se, måsen med löjan i näbb han fick sitt! Men jag fick en arm om min hals! O, eviga ungdom, mitt hjärta är ditt, spel opp jag vill dansa en vals! Det doftar, det sjunger från skog och från sjö, i natt skall du vara min gäst! Här dansar Calle Schewen med Roslagens mö, och solen går ned i nordväst. Då vilar min blommande ö vid din barm, du dunkelblå, vindstilla fjärd, och juninattsskymningen smyger sig varm till sovande buskar och träd. Min älva, du dansar så lyssnande tyst och tänker, att karlar är troll, den skälver, din barnsliga hand, som jag kysst, och valsen förklingar i moll. Men hej, alla vänner, som gästa min ö! Jag är både nykter och klok! När morgonen gryr, skall jag välja mitt

hö och vittja tvåhundra krok. Fördöme dig, skymning,
och drag nu din kos! Det brinner i martallens topp! Här
dansar Calle Schewen med Roslagens ros, han dansar, när
solen går opp!

Evert Taube.

Farväl

En sjö-man älskar ha-vets väg, hör

1. En sjöman älskar havets väg, hör vågornas brus; när
stormen skakar mast och tåg, hör stormarnas sus! Farväl,
förtjusande mö! Vi komma väl snart igen.

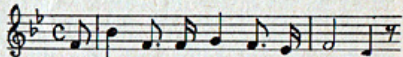
2. Jag avsked tar av vännen kär vid vågornas brus. Den
hulda då mig trohet svär i stormarnas sus. Farväl, farväl,
förtjusande mö! Vi komma väl snart igen.

3. Hon trycker då så ömt min hand vid vågornas brus.
Då känns det tungt att gå från land till stormarnas sus.
Farväl, farväl, förtjusande mö! Vi komma väl snart igen.

4. Hon viskar ömt och ljuvt mitt namn vid vågornas brus.
Kom snart tillbaka i min famn från stormarnas sus. Far-
väl, farväl, förtjusande mö! Vi komma väl snart igen.

Sjömansvisa.

Tre trallan- de jäntor

Där gin-go tre jän-tor i so-len,

1. Där gingo tre jäntor i solen, på vägen till Lindane Le.
De svängde, de svepte med kjolen, de trallade alla de tre.
Tra-la-la-la, tra-la-la-la-la.

2. De gingo i takt som soldater, och sedan så valsade de.
Och »Udden är så later», de trallade alla de tre. Tra-la-la-
la-la, etc.

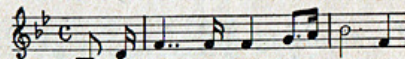
3. Men när som de kommo till kröken av vägen vid Lin-
dane Le, de ropade alla: »Hör göken!» Se'n skvätte och
tystnade de. Tra-la-la-la-la, etc.

4. Och tego så tyst som de döda och rodnade alla de tre.
Men varför blevo de röda och varför tystnade de?

5. (Jol) Det stod tre studenter vid kröken och flinade alla
de tre och härmade och skreko: »Hör göken!» Och all så
trallade de. Tra-la-la-la-la, etc.

Gustaf Fröding—Felix Körling.

Dåne liksom åskan

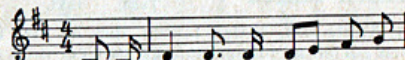

Då - ne lik - som åsk - an brö - der,

Dåne liksom åskan, bröder, högt vår fosterländska sång!
Pulsen brinner, hjärtat glöder. Marsch framåt ännu en gång!
Sången ädla känslor föder; hjärtats nyckel heter sång. Må
vi då i toner svära trohetseden hand i hand: liv och blod
för Sveriges ära! Hell, vårt dyra fosterland! Liv och blod
för Sveriges ära, svära trogna bröder hand i hand!

J. Jolin—J. H. Stunz.

Engelbrekts- marschen

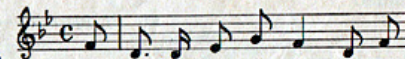

Tå-gom fram ut - i stri - den för

Tågom fram uti striden för fädernesland, mot förtryckarnas
skaror, med svärdet i hand, och mot nordiska folk ännu fri-
het skall le, ty åt oss himlen seger skall ge. Tågom fram för
vårt land att med svärdet i hand ifrån fjällar till strand lossa
trälldomens band, att med svärdet i hand lossa trälldomens
band, tågom fram för vårt fädernesland!

Aug. Blanche.

Vandrarsång

Vi van-dra ge - nom sko - gen en

1. Vi vandra genom skogen en högsommardag, vi gossar
och hjärteglada jäntor; och speleman, ja, speleman är med
i vårt lag och solen lyser in i alla gläntor. Å hej, vad sången
skallar bland granar och bland tallar, och alla fåglar tystna
!; och lyssna på vår sång, !; vår jublande vandringssång!

2. Vi vandra upp mot bergen, som lockande stå, vi vandra
igenom röda byar; och över oss är himmelen så strålande
blå, och vinden gungar lätta sommarskyar. Å hej, ni alla
unga, kom med och låt oss sjunga, när all naturen jublar i
glädje och i sol, i glädje, och i sol, i glädje och i sol, i strå-
lande sommarsoll!

Alfh. Ljungman—Felix Körling.

Ja, vandring- en i världen

Ja, vandring-en i världen är svår
Ja, vandringen i världen är svår att tänka på. Det är så
många öden, som en ska genomgå. Men den som har en
trogen vän, en trogen och uppriktig vän, han lättar livets
möda, när sorg bekymrat den.

Gammal gångtrall.

Takt, takt, hållen takten

Takt, takt, hållen takten, den är mer än halva makten.
Den gör en av många, många, den ger mod åt hjärtan tränga.
Den gör lätt det allra tyngsta, lär de gamla som de yngsta,
lär de starka som de svaga att mot målet hoppfullt draga.

2. Takt, takt, hållen takten, den är mer än halva makten.
Om i takt vi komma hundra, än vill ingen lyss och undra;
Om i takt vi komma tusen, kanske spetsar man sitt öra.
Men när vi bli hundratusen, ja, den marschen skall man
höra.

3. Takt, takt, hållen takten, den är mer än halva makten.
Höllt vi som bröder samman, blev vårt liv en lust och gam-
man, ginge vi i endräkt trogen, folk från skäret, slätten,
skogen, då blev sol och vår i landet, gamla, mörka vinter-
landet!

Eft. Bj. Björnsson — H. von Nutzhorn.

Härlig är jorden

1. Härlig är jorden, härlig är Guds himmel, skön är själens
pilgrimsgång: Genom de fagra riken på jorden gå vi till
paradis med sång.

2. Tidevarv komma, tidevarv försvinna, slakten följa släk-
tens gång. Aldrig förstummas tonen från himlen, själarnas
glada pilgrimssång.

3. Änglar den sjöngo först för markens herdar. Skönt från
själ till själ det ljud: Människa, gläd dig! Frälsarn är kom-
men, frid över jorden Herren bjöd.

B. S. Ingeman — Gammal mel.

Kanonsånger.

1.

Upp kamrater, upp till sång! Låt oss sjunga, låt oss sjunga dagen lång!

2.

Glad och god skall män'skan vara he-la li-vet in-till dö-den!

3.

All-ting på jordens rund mås-te för - gå men vår fru Mu-si-ca,
men vår fru Mu-si-ca, men vår fru Mu-si-ca, hon skall be-stå.

4.

Stäm in och sjung, ja stäm in och sjung!

5.

Kom ska vi dansa du och jag! Tra-la-la-la-la - la.
Svänga oss om med le-kan-de fröjd. Tra-la-la-la - la.